

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 602/2016
08.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.В. и др, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш., адв. З.В. и захтеву и доупни захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адв. Б.С., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К бр. 897/13 од 10.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 1351/15 од 02.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 08.06.2016. године, донео

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољени, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш., адв. З.В. и захтев и допуна захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адв. Б.С., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К бр. 897/13 од 10.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 1351/15 од 02.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 2К бр. 897/13 од 10.09.2015. године окривљени С.Л., И.Ш. и Д.В. оглашени су кривим због по једног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђени на казне затвора и то окривљени С.Л. у трајању од једне године и шест месеци, окривљени И.Ш. у трајању од шест месеци а окривљени Д.В. у трајању од једне године. Истом пресудом окривљени су обавезани да плате судски паушал сваки понаособ у износима од по 3.000,00 динара, као и да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 139.728,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу. Окривљенима С.Л., И.Ш. и Д.В. изречене су и мере безбедности и то окривљеном С.Л. забрана

управљања моторним возилом „Ф“ категорије у трајању од једне године, окривљеном И.Ш. забрану управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од шест месеци, а окривљеном Д.В. забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, а све рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 1351/15 од 02.02.2016. године делимично су усвојене жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину, окривљеног Д.В. и његовог браниоца а поводом жалбе браниоца окривљеног С.Л. и по службеној дужности преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о казни тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљене С.Л., И.Ш. и Д.В. због по једног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривим осудио на казне затвора у трајању од по једне године тако што ће исте издржати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, које смеју напустити само у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико неко од окривљених једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док су у преосталом делу жалба Основног јавног тужиоца у Зрењанину, жалба браниоца окривљеног С.Л. и жалбе окривљеног Д.В. и његовог браниоца и у целисти жалба браниоца окривљеног И.Ш., одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 2К бр. 897/13 од 10.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 1351/15 од 02.02.2016. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног И.Ш., адв. З.В. без навођења посебних законских разлога за подношење захтева с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или пак да преиначи другостепену пресуду тако што ће окривљеног И.Ш. ослободити од оптужбе.

Захтев и допуну захтева за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда поднео је и бранилац окривљеног Д.В., адв. Б.С., због повреде закона – члана 438. и члана 439. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев а побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити а у смислу навода у захтеву.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу сагласно одредби члана 488. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених И.Ш. и Д.В., сматрајући да њихово присуство

није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на које је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш., адв. З.В. као и захтев и допуна захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.В., адв. Б.С., су недозвољени, а из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног И.Ш., у поднетом захтеву за заштиту законитости не означава ни једну повреду закона због које је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, већ како то произилази из образложења захтева полемично са чињеничним утврђењима суда и оценом доказа наводима да је брзина од 54км/х којом се окривљени кретао својим возилом била прилагођена условима и стању пута, о чему се изјаснио и вештак саобраћајне струке, а суд погрешно по ставу браниоца закључио да се ради о неприлагођеној брзини, да је погрешан и закључак другостепеног суда да је трактор са прикључним возилима и неосветљеним приколицама могућа препрека на коловозу поготову за окривљеног који се бави пољопривредом ...

Како чињенично стање и оцена доказа нису дозвољени законски разлози због којих у смислу члана 485. став 4. ЗКП окривљени и његов бранилац могу поднети овај ванредни правни лек, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ш. оценио недозвољеним.

Надаље, бранилац окривљеног Д.В., адв. Б.С., као разлог подношења захтева и допуне захтева за заштиту законитости означава повреду закона из члана 438. и члана 439. ЗКП, док из образложења захтева и допуне захтева за заштиту законитости произилази да указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП, али исте иако представљају дозвољене законске разлоге за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, образлаже тако што у односу на

битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП само истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се према одредбама ЗКП не може заснивати односно да се не заснива ни на једном доказу, док повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оспорава тако што указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање а наводима да су разлози о одлучним чињеницама нејасни, да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини изведених доказа и самих тих доказа, чиме по оцени Врховног касационог суда указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Међутим, како бранилац окривљеног Д.В., адв. Б.С. у захтеву за заштиту законитости само формално означава битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено, али суштински указује на недозвољене разлоге за подношење захтева (члан 438. став 2. тачка 2), чињенично стање и оцена доказа), који нису таксативно набројани одредбом члана 485. став 4. ЗКП то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.